

A – Dejavnost Sodišča za uslužbence leta 2007

Paul J. Mahoney, predsednik

1. Leto 2007 je zaznamoval začetek veljavnosti Poslovnika Sodišča za uslužbence Evropske unije. Ta je bil objavljen 29. avgusta 2007¹ v *Uradnem listu Evropske unije* in je skladno s členom 121 začel veljati prvi dan tretjega meseca po njegovi objavi, torej 1. novembra 2007. Istega dne so začela veljati² tudi Navodila sodnemu tajniku Sodišča za uslužbence Evropske unije³.

2. Medtem ko je bilo prvo leto delovanja Sodišča za uslužbence posvečeno predvsem določitvi njegovih notranjih in zunanjih postopkov in zlasti dokončanju osnutka njegovega poslovnika, številke iz leta 2007 že kažejo redno sodno dejavnost.

Sodišče za uslužbence je namreč leta 2007 končalo 150 zadev, vloženih pa je bilo 157 novih vlog. Ravnotežje med številom predloženih in končanih zadev je torej skoraj doseženo.

Predloženih tožb v tem letu (157) je bilo malo več kot v preteklem letu, ko jih je bilo 148.

Število nerešenih zadev (235) ostaja sorazmerno visoko, zlasti ker število zadev, končanih v prvem letu delovanja Sodišča za uslužbence (50), ne izraža njegovih sodnih kapacitet. Pripomniti je treba, da je bilo veliko nerešenih zadev prekinjenih v pričakovanju „poskusne“ sodbe Sodišča prve stopnje⁴ oziroma v pričakovanju odločitev Sodišča glede pritožbe⁵.

S sodbo je bilo končanih 44 odstotkov zadev, s sklepom pa 56 odstotkov. Povprečno trajanje postopka za zadeve, končane leta 2007, je bilo 16,9 meseca za sodbe in 10,3 meseca za sklepe.

Leta 2007 so bile pred Sodiščem prve stopnje vložene pritožbe zoper 25 odločb Sodišča za uslužbence, kar pomeni 32 odstotkov izpodbojnih odločb, ki jih je slednje izreklo, in 19 odstotkov vseh končanih zadev, razen v primeru enostranskega umika ene od strank.

3. V nadaljevanju bodo najprej predstavljene glavne novosti, ki jih uvaja Poslovnik Sodišča za uslužbence (I). Sledil bo prikaz letošnjih največjih prispevkov k sodni praksi, pri čemer bodo najprej navedeni spori o zakonitosti in odškodninah (II), nato predlogi za izdajo

¹ UL L 225, str. 1.

² Sodišče za uslužbence je 23. novembra in 7. decembra 2007, da bi informiralo na eni strani institucije in na drugi strani sindikalne in poklicne organizacije ter odbore uslužbencev o novih postopkovnih instrumentih, ki jih lahko uporabi, z njihovimi predstavniki organiziralo dve srečanji kot nadaljevanje srečanj, začelih leta 2006.

³ UL L 249, str. 3.

⁴ V približno dvajsetih zadevah je bil postopek prekinjen v pričakovanju razglasitve odločbe Sodišča prve stopnje v zadevi Angé Serrano in drugi proti Parlamentu (T-47/05).

⁵ V približno petdesetih zadevah je bil postopek prekinjen v pričakovanju razglasitve odločbe Sodišča prve stopnje v zadevi Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji (C-443/07).

začasne odredbe (III) ter vloge za pravno pomoč (IV). Na koncu bo sledil opis prve bilance mirnega reševanja sporov (V).

I. **Glavne novosti Poslovnika**

Sodišče za uslužbence si je prizadevalo za ohranitev zdajšnje enotnosti pristopa in prakse treh sodišč Skupnosti. Vseeno pa so bile uvedene določene novosti, bodisi kot posledica udejanjanja odločitev Sveta, zlasti iz člena 7 priloge I k Statutu Sodišča, dodane s Sklepom Sveta z dne 2. novembra 2004 o ustanovitvi Sodišča za uslužbence Evropske unije (2004/752/ES, Euratom) (UL L 333, str. 7), bodisi zaradi upoštevanja značilnosti Sodišča za uslužbence in sporov, v katerih odloča.

Glavne novosti Poslovnika temeljijo na treh glavnih idejah: poenostavitvi postopka; iskanju možnosti za mirno rešitev spora na vsaki stopnji postopka in dolžnosti plačila stroškov po pravilu „plača neuspešna stranka“. Poleg njih je treba omeniti še druge novosti.

Poenostavitev postopka

Pisni postopek je načeloma omejen le na eno izmenjavo pisnih vlog, razen če Sodišče za uslužbence odloči, da je potrebna druga izmenjava. Do druge izmenjave pisnih vlog lahko pride po uradni dolžnosti ali na obrazloženi predlog tožeče stranke. Ob drugi izmenjavi pisnih vlog lahko Sodišče za uslužbence odloči, da s soglasjem strank presodi brez ustne obravnave.

Okoliščina, da se pisne vloge v načelu izmenjajo le enkrat, kaže, da je Poslovník Sodišča za uslužbence strožji glede predložitve tožbenih predlogov in trditev v tožbi, saj ta vloga v nasprotju s tem, kar splošno določa člen 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča, ne sme biti „povzetek“. Slednja določba namreč ne sme odvzeti dejanskega učinka členu 7(3) priloge I k navedenemu statutu, ki na isti hierarhični ravni določa načelo le ene izmenjave pisnih vlog.

Le ena izmenjava pisnih vlog med drugim pomeni skrajšanje roka za predložitev zahteve za intervencijo: to je štiri tedne od datuma objave obvestila o tožbi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta izhaja tudi iz odločitve, da se ne vzpostavi pospešeni postopek, katerega značilnost je na podlagi Poslovnika Sodišča prve stopnje – poleg prednostnega obravnavanja zadeve – ravno omejenost pisnega postopka na eno izmenjavo pisnih vlog.

Zaradi želje po pospešitvi poteka pisnega postopka je Sodišče za uslužbence določilo, da je vsak ugovor nedopustnosti, podan z ločenim aktom, ki praktično lahko v primeru združitve podaljša postopek, treba predložiti v roku enega meseca od vročitve tožbe, namesto v dveh mesecih, kot je določeno za predložitev odgovora na tožbo.

Nazadnje, Sodišče za uslužbence je v skrbi za pravilen potek predhodnega postopka in za čimprejšnje odkritje morebitne težave z dopustnostjo uveljavilo določbo, iz katere izhaja,

da je predložitev pritožbe, če do nje pride, in odgovora nanjo zdaj dolžnost tožeče stranke.

Mirno reševanje sporov

Poslovniki Sodišča za uslužbence posveča mirnemu reševanju sporov poglavje, ki je ločeno od poglavja v zvezi z ukrepi procesnega vodstva, s čimer je izraženo mnenje, da se ta postopek razlikuje od običajnega sodnega postopka.

O tem, ali se spor skuša rešiti po mirni poti, odloča senat, ki lahko zadolži sodnika poročevalca, naj izpelje tako reševanje spora.

Posebne določbe urejajo vprašanje umika, ki sledi sporazumu med strankama, doseženemu pred Sodiščem za uslužbence ali zunaj njega. V prvem primeru se o vsebini tega sporazuma naredi zapisnik, ki je javna listina. Zadeva se izbriše z obrazloženim sklepom predsednika senata; v sklep se na zahtevo glavnih strank vpiše sporazum. V obeh primerih se o stroških odloči v skladu s sporazumom ali, če ni sporazuma o stroških, po prosti presoji.

Določeno je, da Sodišče za uslužbence in stranke ne morejo mnenj, predlogov, ponudb, priznanj ali listin, ki so bili izraženi, dani oziroma predloženi s ciljem mirne rešitve spora, uporabiti v sodnem postopku. Da bi poskus mirnega reševanja sporov čim bolj uspel, je namreč treba strankam zagotoviti svobodo izražanja za olajšanje pogajanja med njimi, ne da bi jim izražena mnenja oziroma priznanja ob neuspehu škodila.

Stroški

Do zdaj je na podlagi člena 88 Poslovnika Sodišča prve stopnje v sporih med Skupnostmi in njihovimi uslužbenci tožeča stranka, ki ni bila uspešna, nosila le svoje stroške in ne stroškov institucije, razen če je ta stranka nasprotni stranki povzročila stroške brez razloga ali iz nagajanja oziroma iz izrednih razlogov.

Člen 7(5) priloge I k Statutu Sodišča določa, da se, razen v primerih, določenih s posebnimi določbami Poslovnika, neuspešni stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. V zvezi s tem člen 87(2) Poslovnika določa, da Sodišče za uslužbence lahko, če to zahteva pravičnost, odloči, da se neuspešni stranki naloži le delno plačilo stroškov ali da se ji plačilo stroškov ne naloži.

Člen 94(a) Poslovnika Sodišča za uslužbence določa, da se stranki lahko naloži plačilo stroškov, ki jih je ta povzročila Sodišču za uslužbence in ki bi se jim bilo mogoče izogniti, zlasti če je z vložitvijo tožbe očitno zlorabila postopek, ne da bi znesek tega povračila presegel znesek 2000 eurov. Gre za to, da se Sodišču za uslužbence v izjemnih primerih omogoči, da tožeči stranki, ki bi po nepotrebnem preobremenjevala sodišče, na primer s ponovnimi in slabo utemeljenimi tožbami, naloži del stroškov, ki mu jih je povzročila. Ta možnost je v skladu s ciljem Sveta konkretizirana z uporabo pravila „plača neuspešna stranka“ za vsako stranko, ki ji ni uspelo pred Sodiščem za uslužbence, da v interesu dobrega delovanja sodnega organa omeji tožbe, ki so neupravičene.

Druge pomembne novosti

Iskanje stalnosti v načinu delovanja sodišča, poteku postopka in reševanju zadev ni preprečilo, da bi bile uvedene nekatere novosti, zlasti:

- na področju prekinitve postopka – dobro delovanje sodnega organa lahko zdaj upraviči prekinitev postopka po opredelitvi strank;
- na področju povezanosti – prestrogi pogoj, da morajo zadeve, zato da se lahko združijo, imeti „isti predmet“, je ukinjen;
- na področju pojasnitve ureditev ukrepov procesnega vodstva in pripravljanih ukrepov, pri čemer se prvi nanašajo na stranke, natančneje na njihove zastopnike, drugi pa se bodisi na tretje bodisi na same stranke;
- na področju prenosa zadeve s senata treh sodnikov na občno sejo ali na senat petih sodnikov – ne zahteva se več posvetovanje s strankami, ker je pravica do pravičnega postopka zagotovljena že s prenosom zadeve na sestavo večjega števila sodnikov;
- na področju intervencije – Poslovnik uveljavlja možnost, da predsednik senata povabi tretje, ki imajo interes glede rešitve spora, naj intervenirajo;
- na področju sklepov – njihov sistem je poenostavljen iz istega razloga kot sistem sodb.

II. Spori o zakonitosti in odškodnini

Postopek

1. Zavrnitev oziroma zavrženje s sklepom

Sodišče za uslužbence je podalo razlago člena 111 Poslovnika Sodišča prve stopnje, ki se uporabi *mutatis mutandis* in ki določa, da lahko to sodišče, če očitno ni pristojno za odločanje o tožbi ali če je tožba očitno nedopustna ali očitno brez pravne podlage, odloči z obrazloženim sklepom, ne da bi nadaljevalo postopek.

Sodišče za uslužbence je med drugim presodilo, da se ta določba ne uporablja le v primerih, ko je kršitev pravil na področju dopustnosti tako očitna, da se ni mogoče sklicevati na noben resen argument v prid dopustnosti, ampak se uporablja tudi v primerih, ko je senat ob branju spisa popolnoma prepričan o nedopustnosti vloge, zlasti zato, ker je slednja kršila zahteve, določene z ustaljeno sodno prakso, in poleg tega meni, da obravnava ne bi prispevala nič novega v zvezi s tem (sklepi z dne 27. marca 2007 v zadevi *Manté proti Svetu*, F-87/06; z dne 20. aprila 2007 v zadevi *L/EMEA*, F-13/07, in z dne 20. junija 2007 v zadevi *Tesoka proti FEACVT*, F-51/06).

Poleg tega je Sodišče za uslužbence pojasnilo, da mora zadnji primer, ki ga navaja ta določba, zajeti vsako tožbo, ki očitno ne bo uspešna, in sicer zaradi razlogov, ki se nanašajo na temelj zadeve (sklep z dne 26. septembra 2007 v zadevi *Salvador Roldán proti Komisiji*, F-129/06).

Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedenih zadevah poudarilo, da zavrnitev oziroma zavrženje tožbe s sklepom ne le poveča ekonomičnost postopka, ampak strankam prihrani tudi stroške, ki bi nastali zaradi obravnave.

2. Predlog

V sodbi z dne 17. aprila 2007 v zadevi *C in F proti Komisiji* (F-44/06 in F-94/06) je Sodišče za uslužbence o procesnem vprašanju odločilo na podlagi člena 233 ES in sodne prakse, v skladu s katero mora uprava v primeru sodbe o razglasitvi ničnosti ukrepati in sama sprejeti ukrepe za izvršitev pravnomočne odločbe, ne da bi moral uradnik v zvezi s tem podati kakršen koli predlog. Sodišče za uslužbence je presodilo, da če se odškodnina zahteva zaradi nerazumnega roka izvršitve ali ker ni nobenega ukrepa za izvedbo sodbe, pravilnost predhodnega postopka ne sme biti odvisna od predložitve zahteve uradnika v smislu člena 90(1) Kadrovskih predpisov za uslužbence Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi).

3. Akt, ki posega v položaj

V sklepu z dne 24. maja 2007 v zadevi *Lofaro proti Komisiji* (F-27/06 in F-75/06) je Sodišče za uslužbence menilo, da je poročilo o končanju poskusne dobe, na katerega se je sklicevala uprava pri odpustitvi uslužbenca, le pripravljalni akt za odločbo o odpustitvi in torej ne posega v položaj zadevne stranke v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov.

4. Roki

Sodna praksa – v skladu s katero sprejetje novega predpisa pomeni novo pomembno dejstvo, tudi za uradnike, ki niso njegovi naslovniki, če zaradi takega predpisa pride do neupravičeno neenakega obravnavanja med njimi in tistimi, za katere ima pozitivne posledice – je bila uporabljena v zadevi *Genette proti Komisiji* (sodba z dne 16. januarja 2007, F-92/05) glede skupnega vpliva novih kadrovskih predpisov in belgijskega zakona iz leta 2003, ki spreminja pogoje prenosa pokojninskih pravic, pridobljenih v Belgiji, v sistem Skupnosti.

V sodbi z dne 1. februarja 2007 v zadevi *Tsarnavas proti Komisiji* (F-125/05) je Sodišče za uslužbence v zvezi z domnevno nezakonitim ravnanjem institucije opozorilo na sodno prakso, po kateri morajo uradniki ali uslužbenci instituciji predložiti odškodninski zahtevek v razumnem roku od takrat, ko so bili seznanjeni s položajem, glede katerega se pritožujejo. Razumnost roka se presoja glede na okoliščine vsakega primera in zlasti glede na interese oseb v sporu, zapletenost zadeve ter ravnanje udeleženih strank. Upoštevati je treba tudi izhodišče za primerjavo, ki jo ponuja zastaralni rok petih let, ki je v členu 46 Statuta Sodišča predpisan za tožbe v zadevah, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti.

Iz sklepa z dne 25. aprila 2007 v zadevi *Kerstens proti Komisiji* (F-59/06) izhaja, da če iz zapisov vpogledov v sistem Sysper 2 izhaja, da je tožeča stranka odprla spis, v katerem je akt, ki ji je

bil poslan po elektronski pošti, je treba šteti, da je bila tožeča stranka v celoti seznanjena z vsebino navedenega akta, kar pomeni, da je začel teči rok za pritožbo zoper ta akt.

Vsebina

V tem poročilu ni mogoče izčrpno podati pregleda sodne prakse Sodišča za uslužbence za leto 2007. Navedeni bodo torej le najpomembnejši prispevki tega leta, najprej glede splošnih načel prava javnih uslužbencev Skupnosti, nato pa glede razlage glavnih določb novih kadrovske predpisov, ki bodo predstavljene v zaporedju poglavij navedenih kadrovske predpisov.

1. Splošna načela prava javnih uslužbencev Skupnosti

a) Dolžna skrbnost

V zadevi *Giraudy proti Komisiji* (sodba z dne 2. maja 2007, [F-23/05](#)) je Sodišče za uslužbence obravnavalo vprašanja o usklajevanju med jasnostjo in pravilnim potekom preiskave Evropskega urada za boj proti goljufijam (v nadaljevanju: OLAF), med pravico javnosti, da je obveščena, in med varstvom domneve nedolžnosti, časti in poklicnega ugleda uradnika, premeščene v interesu službe. Sodišče za uslužbence je v obravnavani zadevi naložilo Komisiji, naj tožeči stranki povrne nepremoženjsko škodo, ki ji je nastala z ogrožitvijo njene časti in poklicnega ugleda, ker je kršila svojo dolžno skrbnost, s tem ko jo je ponovno imenovala na njen predhodni položaj po začetku preiskave OLAF. Sodišče za uslužbence je ugotovilo, da Komisija ni spoštovala pravega ravnovesja med interesi tožeče stranke in interesi institucije, s tem ko je ob začetku preiskave OLAF posebej veliko publicitete namenila premestitvi tožeče stranke, pri čemer je dopustila razlago, da je bila tožeča stranka osebno vpletena v zadevne morebitne nepravilnosti, ne da bi bila na lastno iniciativo Komisije dana kakršna koli publiciteta končnemu poročilu OLAF, ki je tožečo stranko izvzel iz obtožb v zvezi z navedbami, ki so povzročile začetek preiskav. Stališča tiskovnega predstavnika Komisije, ki je izrazil svoje sočustvovanje in sočustvovanje institucije s tožečo stranko, ni mogoče primerjati niti po načinu podajanja niti po intenzivnosti s publiciteto ob premestitvi tožeče stranke v začetku postopka. Sodišče za uslužbence meni, da je Komisija, s tem ko ni v največji možni meri omejila škode, ki je bila tožeči stranki povzročena zaradi začetka preiskave, kršila dolžno skrbnost, ki jo ima do svojih uradnikov in začasnih uslužbencev, in je storila napako službe, za katero je odgovorna.

b) Obveznost pomoči

V zadevah *Vienne in drugi proti Parlamentu* (sodba z dne 16. januarja 2007, [F-115/05](#)) ter *Frankin in drugi proti Komisiji* (sodba z dne 16. januarja 2007, [F-3/06](#)) je bila Sodišču za uslužbence predložena tožba za razglasitev ničnosti odločb Parlamenta in Komisije o zavrnitvi zahtev po pomoči, ki jih je na podlagi člena 24 Kadrovske predpisov vložilo približno 650 uradnikov in začasnih uslužbencev, ki so, preden je začela veljati nova belgijska zakonodaja, že dosegli upoštevanje svojih pokojninskih pravic v sistemu

Skupnosti, pridobljenih pri belgijskih pokojninskih organih, in ki so od Parlamenta oziroma Komisije zahtevali, da jim pomagata pri uveljavitvi novega izračuna pokojninskih pravic, pridobljenih v Belgiji na podlagi novega zakona. V zgoraj navedeni sodbi *Vienne in drugi proti Parlamentu* je Sodišče za uslužbence menilo, da obveznost pomoči institucij ni pogojena s tem, da je bila nezakonitost ravnanj, zaradi katerih je bila vložena zahteva za pomoč, predhodno ugotovljena s sodno odločbo. Tak pogoj bi bil v nasprotju s samim ciljem zahteve za pomoč v primerih, ki so pogosti, ko je ta zahteva podana ravno zato, da bi se z zahtevkom na sodišču ob pomoči institucije doseglo, da se navedena ravnanja razglasijo za nezakonita. Vendar je hkrati nujno, da je navedena ravnanja mogoče „razumno opredeliti za ravnanja, ki ogrožajo pravice uradnikov“. Ker tožeče stranke niso mogle predložiti „zadostnega dokaza, da naj bi bile diskriminirane zaradi ravnanja tretjega“, je Parlament lahko pravilno ugotovil, da ni prišlo do kršitev njihovih pravic iz Kadrovskih predpisov, kar bi upravičevalo pomoč institucije.

c) Varstvo legitimnih pričakovanj

S sodbo z dne 1. marca 2007 v zadevi *Neirinck proti Komisiji* (F-84/05) je Sodišče za uslužbence ugotovilo, da dejstvo, da je vodja službe imel stike s kandidatom za delovno mesto začasnega uslužbenca, da bi preučil možnosti za vključitev v svojo skupino, in da naj bi kandidatu izrazil željo o taki vključitvi, ne pomeni obljube zaposlitve. Zato je Sodišče za uslužbence menilo, da kandidat za delovno mesto ne more zatrjevati, da je uprava pri njem ustvarila legitimna pričakovanja glede njegove zaposlitve.

2. Kariera uradnika

a) Zaposlitev

i) Nova karierna struktura

V sodbi z dne 28. junija 2007 v zadevi *Da Silva proti Komisiji* (F-21/06) je Sodišče za uslužbence razglasilo ničnost odločbe o razporeditvi tožeče stranke v naziv, ki je bila v skladu s členom 29(2) Kadrovskih predpisov imenovana za direktorja in razporejena v isti naziv, ki ga je imela prej, vendar v nižji plačilni razred. Po mnenju Sodišča za uslužbence tako imenovanje pomeni napredovanje v karieri uradnika in zato ne more imeti za posledico znižanja njegovega naziva in plačilnega razreda ter njegove plače, ne da bi bilo s tem kršeno načelo upravičenosti vseh uradnikov do kariere v njihovi instituciji.

V sodbi z dne 5. julija 2007 v zadevi *Dethomas proti Komisiji* (F-93/06) je Sodišče za uslužbence, potem ko je ugotovilo, da Uredba Sveta (ES, Euratom) št. 723/2004 z dne 22. marca 2004 (UL L 124, str. 1) ne vsebuje nobene prehodne določbe glede uporabe člena 32, tretji odstavek, Kadrovskih predpisov od 1. maja 2004, presodilo, da po začetku veljavnosti navedene uredbe zaradi neobstoja prehodnih določb ta člen v celoti velja še naprej za razporeditev v plačilni razred vsakega začasnega uslužbenca, imenovanega v uradnika z nazivom, ki ga je imel do tedaj.

Opozoriti je treba tudi na sodbo z dne 8. novembra 2007 v zadevi *Deffaa proti Komisiji* (F-125/06), ki ponazarja tehnične težave pri razlagi novih določb Kadrovskih predpisov glede odnosa med členom 44, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov in členom 7(4) priloge XIII h Kadrovskim predpisom v zvezi z „nagrado za vodenje“, katere dodelitev je povezana s pridobitvijo funkcij vodje enote, direktorja ali generalnega direktorja.

ii) Natečaj

Sodišče za uslužbence je presojalo v številnih zadevah, povezanih z natečajem, med katerimi je treba opozoriti na zadevo *De Meerleer proti Komisiji* (sodba z dne 14. junija 2007, F-121/05). Sodišče za uslužbence je v zgoraj navedeni sodbi opredelilo, da pooblastilo natečajne komisije za ponovno preučitev svoje odločitve ni primerljivo z nadzorom, ki ga v okviru pritožbe izvaja ta organ, pristojen za imenovanja (v nadaljevanju: OPI), in sodnik Skupnosti v primeru pravnega sredstva, in da ima zato tožeča stranka ločen in dejanski interes, da njeno zahtevo za ponovno preučitev preuči natečajna komisija, čeprav bi lahko vložila pritožbo in pravno sredstvo zoper to prvotno odločbo natečajne komisije. Sodišče za uslužbence je v isti sodbi preučilo, ali so se kandidati dejansko lahko seznanili z prvotno odločbo natečajne komisije prek sistema za iskanje podatkov iz svojega elektronskega dosjeja EPSO, da bi lahko v predpisanem roku vložili zahtevo za ponovno preučitev odločitve natečajne komisije.

iii) Zdravniški pregled

V sodbi z dne 13. decembra 2007 v zadevi *N proti Komisiji* (F-95/05) je Sodišče za uslužbence menilo, da je treba tudi glede kandidatov, ki se zaposlijo v tretji državi, spoštovati postopek zdravniškega pregleda, kot je določen v členu 33 Kadrovskih predpisov.

b) Položaji na podlagi Kadrovskih predpisov

Sodišče za uslužbence se je za razlago člena 42a Kadrovskih predpisov v sodbi z dne 13. decembra 2007 v zadevi *Duyster proti Komisiji* (F-51/05 in F-18/06) pri opredelitvi starševskega dopusta sklicevalo na Direktivo Sveta 96/34/ES z dne 3. junija 1996 o okvirnem sporazumu o starševskem dopustu, sklenjenem med UNICE, CEEP in ETUC (UL L 145, str. 4). Sodišče za uslužbence se je ob sklicevanju na sodno prakso Sodišča opredelilo, da če OPI odloča o zahtevi za razglasitev ničnosti ali za prekinitev starševskega dopusta, je njegova možnost proste presoje omejena, če zadevna oseba, ki koristi starševski dopust, v svoji zahtevi za prekinitev dopusta dokaže, da jo dogodki po dodelitvi navedenega dopusta neizpodbojno postavljajo v položaj, da se ne more ukvarjati z otrokom v prvotno navedenih okoliščinah. Do takega položaja pride zlasti, če uradnik zboli za boleznijo, ki je tako huda oziroma ima take značilnosti, da zanj nastane tak položaj nezmožnosti. Ker te okoliščine v obravnavani zadevi niso bile dokazane, je bila tožba zavrnjena.

c) Ocenjevanje in napredovanje

Tudi v tem letu je bilo sorazmerno veliko sporov glede ocenjevanja in napredovanja.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 22. novembra 2007 v zadevi *Michail proti Komisiji* (F-67/05) – potem ko je poudarilo, da tožeči stranki, čeprav aktivno zaposleni v smislu člena 36 Kadrovskih predpisov, v referenčnem obdobju ni bila dodeljena nobena funkcija, ki bi lahko bila ocenjena – na podlagi tega ugotovilo, da ji Komisija ne bi smela podati ocene sposobnosti, in je zato razveljavilo karierno ocenjevalno poročilo zadevne osebe.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 13. decembra 2007 v zadevi *Sundholm proti Komisiji* (F-42/06) razveljavilo karierno ocenjevalno poročilo uradnika z obrazložitvijo, da Komisija za obdobje, ki ga zadeva navedeno poročilo, zadevne osebe ni seznanila s cilji in merili ocenjevanja ter pri ocenjevanju njenih sposobnosti ni upoštevala take okoliščine.

Sodišče za uslužbence je v sodbah z dne 22. novembra 2007 v zadevi *Dittert proti Komisiji* (F-109/06) in v zadevi *Carpi Badia proti Komisiji* (F-110/06) razglasilo ničnost zavrnitve napredovanja tožečih strank zaradi bistvene kršitve postopka napredovanja. Imen tožečih strank namreč zaradi računalniške težave ni bilo na seznamu, ki ga je generalni direktor uporabil pri dodelitvi prednostnih točk generalnega direktorata, tako da jima ni bila dodeljena nobena točka.

3. Delovne razmere

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 16. januarja 2007 v zadevi *Gesner proti UUNT* (F-119/05) glede zahteve začasnega uslužbenca, da se imenuje invalidsko komisijo, zato da bi izkoristil zavarovanje zaradi invalidnosti, razglasilo ničnost odločbe o zavrnitvi organa, pooblaščenega za sklepanje pogodb (v nadaljevanju: OPSP), z obrazložitvijo, da se je ta napačno oprl na člen 59(4) Kadrovskih predpisov, s tem ko je štel, da tožeča stranka ni imela skupno vsaj dvanajstih mesecev bolniškega dopusta v treh letih. Sodišče za uslužbence je opredelilo, da „cilj te določbe ni predhodno določiti pogoja trajanja bolniškega dopusta, ki bi ga morali upoštevati uradniki oziroma drugi uslužbenci, ki zahtevajo sklic invalidske komisije, ampak določiti pogoje izvajanja pooblastila za prosto presojo, ki ga imata OPI oziroma OPSP, kadar – če ni zahteve uradnika ali začasnega uslužbenca – po uradni dolžnosti odločata, ali je treba začeti tak postopek“. Zavrnitev OPSP, da začne postopek v zvezi z invalidnostjo, je po mnenju Sodišča za uslužbence še toliko manj sprejemljiva, ker OPSP ni pooblaščen, da se izreče o invalidnosti zadevne osebe. Sodišče za uslužbence je glede tega poudarilo pravico uradnika oziroma uslužbenca, da njegovo zdravstveno stanje oceni invalidska komisija, razen če gre pri zahtevi za zlorabo.

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 22. maja 2007 v zadevi *López Teruel proti UUNT* (F-99/06) opredelilo potek novega arbitražnega postopka, določenega v členu 59(1), od petega do osmega pododstavka, Kadrovskih predpisov, s katerim lahko uradnik na bolniškem dopustu izpodbija izvide zdravniškega pregleda, ki ga je izvedla institucija, če se pri navedenem pregledu ugotovi, da je njegova odsotnost neupravičena.

4. *Prejemki in socialne ugodnosti uradnika*

a) **Plača in povračilo stroškov**

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 16. januarja 2007 v zadevi *Borbély proti Komisiji* (F-126/05) zavrnilo trditev Komisije, da od spremembe člena 5(1) priloge VII h Kadrovskim predpisom, izvedene z reformo leta 2004, prebivališče v smislu te določbe ne more biti več enako središču interesov uradnika, kot je izhajalo iz ustaljene sodne prakse. Izraz „prebivališče“ je treba odslej vedno razlagati tako, da opredeljuje središče interesov uradnika ali uslužbenca.

Sodišče za uslužbence je v zadevi *Chassagne proti Komisiji* (sodba z dne 23. januarja 2007, F-43/05) zavrnilo ugovor nezakonitosti člena 8 priloge VII k novim kadrovskim predpisom. Sodišče za uslužbence je opredelilo, da pavšalno plačilo potnih stroškov od kraja zaposlitve do matičnega kraja ne pomeni kršitve cilja tega člena – in sicer da se omogoči uradniku, da se vsaj enkrat letno vrne v matični kraj, da ohranja družinske, socialne in kulturne vezi – niti ni preseгло meja širokega pooblastila zakonodajalca Skupnosti za odločanje po prostem preudarku na tem področju.

b) **Socialna varnost**

Sodišče za uslužbence je v zadevi *Roodhuijzen proti Komisiji* (sodba z dne 27. novembra 2007, F-122/06) odločilo, da ima na podlagi sporazuma o skupnem življenju, sklenjenega na Nizozemskem pred notarjem med uradnikom in uradnikovo zunajzakonsko partnerko, slednja v skladu s členom 72 Kadrovskih predpisov in člena 12 Pravilnika o zdravstvenem zavarovanju uradnikov Evropskih skupnosti pravico do ugodnosti iz skupnega sistema zdravstvenega zavarovanja Evropskih skupnosti.

c) **Pokojnine**

i) **Stopnja prispevka**

Na občni seji Sodišča za uslužbence v zadevi *Wils proti Parlamentu* (sodba z dne 11. julija 2007, F-105/05) je bila zavrnjena tožba, ki je z ugovorom izpodbijala nova podrobna pravila izračuna stopnje prispevka uradnikov v pokojninski sistem, ki so bila določena s prilogo XII h Kadrovskim predpisom. Sodišče za uslužbence je najprej zavrnilo tožbeni razlog, da naj bi bila navedena priloga sprejeta s kršitvijo postopka tripartitnega posvetovanja, ki je bil vzpostavljen s sklepom Sveta z dne 23. junija 1981 na področju odnosov z osebjem. Sodišče za uslužbence je nato presodilo, da odločitev zakonodajalca, da s členom 10(2) priloge XII h Kadrovskim predpisom določi aktuarsko stopnjo kot povprečje dejanskih povprečnih obrestnih mer za 12 let pred tekočim letom, ni vplivala na veljavnost aktuarske metode, določene s prilogo XII h Kadrovskim predpisom, niti ni ogrožala cilja aktuarskega ravnotežja pokojninskega sistema Skupnosti in da zato predpisano obdobje dvanajstih let ni niti očitno napačno niti očitno neprimerno. V teh okoliščinah, čeprav je iz spisa izhajalo, da je bilo referenčno obdobje za izračun aktuarske stopnje predmet političnih pogajanj in je bilo na dvanajst let določeno zato, da se upoštevajo proračunske težave, tožeča stranka ni

mogla zatrjevati, da je izbira takega obdobja pomenila zlorabo pooblastil. Tožeča stranka je nazadnje navajala, da so bila s prilogo XII h Kadrovskim predpisom kršena legitimna pričakovanja uradnikov, ki so jih imeli na podlagi pravila iz člena 83(2) tako starih kot tudi novih kadrovskih predpisov, ki omejuje prispevek uradnikov na financiranje tretjine dajatev po pokojninskem sistemu. Po mnenju tožeče stranke priloga XII h Kadrovskim predpisom dejansko ne upošteva presežka prispevkov, plačanih do 30. aprila 2004. Sodišče za uslužbence je ugotovilo, da ni moglo presoditi utemeljenosti navedb tožeče stranke v zvezi s tem, saj pred letom 1998 ni bila opravljena nobena aktuarska študija pokojninskega sistema Skupnosti in zato pred tem datumom ni bil znan znesek prispevka uradnika, ki se zahteva za zagotovitev aktuarskega ravnotežja sistema.

ii) Prenos pokojninskih pravic

Sodišče za uslužbence se je v zgoraj navedeni zadevi *Genette proti Komisiji*, ki jo je Komisija navajala kot „poskusno“ zadevo, izreklo glede vprašanja o uradnikih, ki jih je bilo v tem primeru veliko, ki so v sistem Skupnosti prenesli pokojninske pravice, predhodno pridobljene pri belgijskih pokojninskih organih. Tožeča stranka je zahtevala, da se njene, že prenesene pravice, ponovno izračunajo, da bi se upoštevala ugodnejša podrobna pravila o prenosu, ki so bila uveljavljena z belgijskim zakonom iz leta 2003. Komisija je zavrnila umik svojih odločitev glede pokojninskih pravic tožeče stranke, ki so bile prenesene v sistem Skupnosti, z obrazložitvijo, da bi bil tak umik nezakonit, ker ni določb prava Skupnosti, ki bi to izrecno dovoljevale. Sodišče za uslužbence je presodilo, da je bilo v tej obrazložitvi napačno uporabljeno pravo. Ugotovilo je namreč, da splošni pogoji, ki so se oblikovali s sodno prakso Sodišča glede umika posamezne odločitve, ki ustvarja pravico, niso bili ovira za umik take odločitve, čeprav zakonite, če je umik zahtevala oseba, ki ima pravice iz te odločitve, in če ta umik ne ogroža pravic tretjih.

V zadevah *Tsirimokos proti Parlamentu* in *Colovea proti Parlamentu* (sodbi z dne 13. novembra 2007, [F-76/06](#) in [F-77/06](#)) je Sodišče za uslužbence pojasnilo, da tako iz dobesedne kot iz sistematične razlage člena 4(b) priloge IVa h Kadrovskim predpisom izhaja, da se ta člen ne nanaša na anuitete, pridobljene po prenosu pokojninskih pravic v pokojninski sistem Skupnosti. Zato je Sodišče za uslužbence zavrnilo zahteve tožečih strank za razglasitev ničnosti odločb o tem, da se ne upoštevajo anuitete, pridobljene po prenosu pokojninskih pravic, pridobljenih v nacionalnih sistemih, pri izračunu plače, izplačane za delo s polovičnim delovnim časom v okviru priprave na upokožitev.

iii) Korekcijski koeficienti

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 19. junija 2007 v zadevi *Davis in drugi proti Svetu* ([F-54/06](#)) ugotovilo, da novi pokojninski sistem, ki ukinja korekcijske koeficiente za pokojninske pravice, pridobljene od 1. maja 2004 dalje, in ki spreminja pravice, pridobljene pred tem datumom, in sicer s tem ko so korekcijski faktorji odslej določeni na podlagi življenjskih stroškov v državi članici dejanskega bivališča upokoženca, in ne več na podlagi življenjskih stroškov v glavnem mestu države članice, v kateri je uradnik zaposlen, ne krši načel enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije niti načel svobode gibanja in svobode ustanavljanja.

5. *Disciplinska ureditev*

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 8. novembra 2007 v zadevi *Andreasen proti Komisiji* (F-40/05) uporabilo nove kadrovske predpise zlasti glede ugotavljanja teže ravnanj, ki so bila razlog za odstavitev uradnika. Člen 10 priloge IX h Kadrovskim predpisom določa, da mora biti naložena disciplinska sankcija sorazmerna s težo storjene kršitve, in določa merila, ki jih mora OPI upoštevati zlasti pri izbiri sankcij. Sodišče za uslužbence je ravno v tem pravnem okviru presojalo trditve tožeče stranke glede domnevne kršitve spoštovanja sorazmernosti sankcije. Sodišče za uslužbence se je tudi izreklo o časovnem vidiku uporabe določb priloge IX h Kadrovskim predpisom v zvezi s sestavo in organizacijo disciplinskega sveta, ki so začele veljati med disciplinskim postopkom.

6. *Ureditev, ki se uporabi za druge uslužbence Evropskih skupnosti*

Sodišče za uslužbence je v sodbi z dne 4. oktobra 2007 v zadevi *de la Cruz in drugi proti Evropski agenciji za varnost in zdravje pri delu* (F-32/06) ugodilo zahtevi tožečih strank, nekdanjih lokalnih uslužbencev, ki so izpodbijali svojo razvrstitev v funkcionalno skupino II na podlagi svojih pogodb začasnih uslužbencev, in sicer na podlagi pravilno opravljenih nalog.

Stroški

Sodišče za uslužbence je večkrat uporabilo člen 87(3) Poslovnika Sodišča prve stopnje, ki se lahko *mutatis mutandis* uporabi za odločitev, bodisi na podlagi prvega pododstavka te določbe, da se stroški v izjemnih okoliščinah razdelijo med strankama (sodba z dne 7. novembra 2007 v zadevi *Hinderyckx proti Svetu*, F-57/06, in sklep z dne 14. decembra 2007 v zadevi *Steinmetz proti Komisiji*, F-131/06), bodisi na podlagi njegovega drugega pododstavka, da se stranki, ki je uspela, naloži plačilo dela stroškov, ki jih je priglasila druga stranka, za katere se oceni, da jih je ta stranka povzročila brez razloga in iz nagajanja (sodba z dne 9. oktobra 2007 v zadevi *Bellantone proti Računskemu sodišču*, F-85/06, in zgoraj navedena sodba *Duyster proti Komisiji*), in sicer tudi v primeru tožbe, za katero sodišče meni, da je očitno nedopustna (sklep z dne 27. marca 2007 v zadevi *Manté proti Svetu*, F-87/06).

III. Predlogi za izdajo začasnih odredb

Leta 2007 so bili vloženi štiri predlogi za izdajo začasnih odredb, ki so bili zavrjeni, ker ni bila podana nujnost pri predlaganih ukrepih, ki jih ustaljena sodna praksa opredeljuje v smislu, da morajo biti sprejeti in morajo učinkovati pred izrekom sodbe v glavni stvari, da tožeči stranki ne nastane velika in nenadomestljiva škoda (sklepi predsednika Sodišča za uslužbence z dne 1. februarja 2007 v zadevi *Bligny proti Komisiji*, F-142/06 R; z dne 13. marca 2007 v zadevi *Chassagne proti Komisiji*, F-1/07 R; z dne 10. septembra 2007 v zadevi *Zangerl-Posselt proti Komisiji*, F-83/07 R, in z dne 21. novembra 2007 v zadevi *Petrilli proti Komisiji*, F-98/07 R).

V zgoraj navedenih zadevah *Chassagne proti Komisiji* in *Petrilli proti Komisiji* je sodnik za izdajočasne odredbe opozoril na ustaljeno sodno prakso Sodišča prve stopnje, v skladu s katero povsem finančne škode načeloma ni mogoče obravnavati kot nenadomestljivo oziroma celo težko nadomestljivo, če se lahko naknadno finančno povrne.

V zgoraj navedenih zadevah *Bligny proti Komisiji* in *Zangerl-Posselt proti Komisiji* je sodnik za izdajočasne odredbe opozoril na ustaljeno sodno prakso Sodišča in Sodišča prve stopnje, v skladu s katero nadaljevanje preizkusov splošnega natečaja ne more povzročiti nenadomestljive škode kandidatu, ki je bil v manj ugodnem položaju zaradi nepravilnosti pri navedenem natečaju. Namreč, če je v okviru natečaja, organiziranega za sestavo čakalnega seznama za zaposlitev, razveljavljen en preizkus, so pravice kandidata popolnoma ustrezno varovane, če natečajna komisija in OPI ponovno obravnavata svoje odločitve in poiščeta ustrezno rešitev za njegov primer.

IV. Predlogi za pravno pomoč

Leta 2007 je bilo sprejetih sedemnajst sklepov, s katerimi je bilo odločeno o predlogih za pravno pomoč. Ugodeno je bilo le trem predlogom, drugi so bili zavrženi zaradi očitne nedopustnosti ali zavrženi zaradi očitne neutemeljenosti nameravane ali vložene tožbe bodisi zato, ker predlagatelj ni bil oziroma ni dokazal, da je zaradi svojega ekonomskega položaja popolnoma ali delno nesposoben nositi stroške, ki se nanašajo na pomoč in zastopanje pred sodiščem.

V. Prva bilanca prakse mirnega reševanja sporov

Sodišče za uslužbence si je v svoji sodni praksi prizadevalo izpolniti željo zakonodajalca, in sicer olajšati mirno reševanje sporov v vseh stopnjah postopka. Tako je Sodišče za uslužbence na podlagi člena 7(4) priloge I k Statutu Sodišča in člena 64(2)(d) Poslovnika Sodišča prve stopnje, ki se *mutatis mutandis* uporabi za Sodišče za uslužbence do začetka veljavnosti Poslovnika Sodišča za uslužbence, večkrat poskusilo mirno rešiti spor. Štirinajst zadev je bilo mogoče končati z mirno rešitvijo spora, med njimi sedem s posredovanjem Sodišča za uslužbence, največkrat na neuradnem sestanku, ki ga je organiziral sodnik poročevalec, ali na obravnavi. Ti podatki se očitno v prihodnje lahko spremenijo zaradi spodbud Sodišča za uslužbence v prid iskanju mirne rešitve sporov in na podlagi odprtosti, ki jo bodo v zvezi s tem izkazali zastopniki strank.

Čeprav sestavljanje taksativnega seznama okoliščin, v katerih se priporoča mirna rešitev spora, ni niti mogoče niti zaželeno, je Sodišče za uslužbence določilo nekaj kategorij sporov, primernih za iskanje mirne rešitve spora.

Najprej gre za tožbe, katerih končni izid ne sme biti zgolj pravna rešitev, ki ne bi končala spora oziroma napetosti, ki je pogosto temelj medosebnega spora. Pri takih zadevah bi bilo treba dati prednost iskanju rešitve, ki je pravičnejša oziroma bolj človeška in je s pravno analizo ni mogoče doseči. Za to se predpostavlja, da spor ne sproža nobenega vprašanja, ki bi bil v splošnem interesu drugih uradnikov. Mirno rešitev spora bi bilo primerno iskati

tudi v zadevah, do katerih javnost ne bi imela v celoti dostopa in pri katerih pravni prispevek sodbe ne bi bil očiten (na primer v primeru psihičnega ali spolnega nadlegovanja, premestitve uradnika zaradi konflikta med njim in njegovim nadrejenim). Navedemo lahko tudi ponavljajoče se zadeve, ki sledijo „poskusni“ zadevi in ki bi lahko imele enako rešitev kot v sodbi, izrečeni v tej zadevi.

Dodati je treba, da ima uprava pogosto široko pooblastilo za odločanje po prostem preudarku, da lahko uspešno opravi naloge, ki so ji dodeljene, in da je sodni nadzor notranje zakonitosti pogosto zelo omejen. Čeprav sodišče v določenem sporu ne more šteti, da je akt, ki ga je sprejel OPI na podlagi svojega širokega pooblastila za odločanje po prostem preudarku, nezakonit zaradi prekoračitve pooblastil, ni izključeno, da bi OPI lahko dosegel iskani cilj s sprejetjem drugega akta, ki bi bil prav tako zakonit, kot je izpodbijani akt, in ki ne bi povzročil zadevnega spora. V tem primeru so še zlasti ugodne možnosti za iskanje mirne rešitve spora.

